

A les set de la tarda del diumenge onze de gener de 2004 Bernal Crespi, de quaranta-quatre anys, delegat d'una companyia d'assegurances amb seu central a Sant Sebastià, ben protegit amb l'abric, les mans enguantades i la bufanda de llana al voltant del coll, ocupa la seva localitat habitual a la tribuna del camp del Barça, prop de la llotja presidencial.

A l'hora anunciada de l'inici del partit l'estadi no és ni de bon tros ple. Frega la mitja entrada, unes cinquanta mil persones. La llotja tampoc no desborda de convidats, cap d'ells il·lustre, com és freqüent els dies assenyalats. La butaca de la dreta de Bernal, d'un endocrinòleg abonat, és buida. La de l'esquerra, en lloc de l'empresari de ferros habitual acull la robusta humanitat d'un home gran que acaba d'encendre un havà de llargada considerable. Enmig del xivarri de les grades s'alcen les imprecacions desafortunades dels radicals del Gol Nord que no es cansen de burxar el president Laporta, a qui des de fa mesos tenen declarada la guerra.

No hi ha a la vista cap element nou que pertorbi la calma absoluta amb què Bernal Crespi encara el partit dominical, tot i que detesta la manifestació d'una forma

qualsevol de violència. Una vegada més es fa el propòsit d'ignorar-la. Res, doncs, posa en perill la seva predisposició a disfrutar amb tranquil·litat de l'espectacle.

Es nota els peus freds. La humitat de l'atmosfera cala la pedra i es filtra a les seves extremitats que semblen tornar-se insensibles. És una sensació molesta però no dissuasiva.

A punt de rodar la pilota contra el Reial Saragossa de Paco Flores l'únic motiu d'inquietud de Bernal, coincident amb la dels milers de seguidors congregats a les graderies, és la trajectòria erràtica de l'equip des de l'arrencada del campionat a finals d'agost. L'opinió generalitzada és que no es pot permetre cap més ensopegada, sobretot avui, jugant a casa i amb una alineació de luxe.

Així, depèn del resultat que la temperatura emocional dels culers s'elevi aquest diumenge que ha estat un dia clàssic d'hivern, fred però no rigorós d'acord amb els paràmetres tèrmics de Barcelona.

Bernal agraeix que tot just passades les festes de Nadal la ciutat faci la impressió de més fosca i ensopida, signe inequívoc del retorn a la normalitat.

En arribar el descans l'eufòria dilueix els auguris pessimistes: el Barça guanya amb contundència per dos gols a zero. El primer l'ha marcat l'argentí Saviola al minut vint-i-quatre. A punt de finalitzar la primera part, l'àrbitre ha xiulat penal i Ronaldinho ha fet pujar el segon al marcador.

Continua tenint els peus glaçats però els gols li han accelerat el rec sanguini.

Per celebrar-ho demana al bar un whisky amb dos glaçons i una ració d'ametlles torrades, mentre comenta les incidències del joc amb un advocat que tracta per qüestions de feina. Aquesta persona, que és parenta d'un membre de la junta directiva, li confia que en cas d'acabar

perdent aquest partit és probable que l'entrenador Rijkaard tingués les hores comptades. Se li retreu que sigui poc agressiu. Al futbol, com a la vida, si no es té agressivitat no es triomfa.

Bernal fixa l'atenció en una dona jove vestida tota ella de negre, amb sabates de taló d'agulla, el cabell rossenc curt, que sosté una copa i riu escoltant els tres homes que l'envolten. L'observa de biaix. Sens dubte és maca, però no és el traç del seu perfil el que li provoca una onada momentània de desig animal. El cos de la dona li recorda el de Laura que avui no havia pogut tenir malgrat que irradiava passió. Si haguessin trobat la manera d'estar sols no hauria vingut al futbol.

En el segon temps el Barça confirma la seva superioritat sobre un Saragossa que l'únic que fa és aguantar la galerna com pot. Al minut 65 Xavi marca el tercer gol. L'estadi brama amb la intensitat de la multitud que celebra una victòria bèl·lica. No hi ha discrepàncies. Ja fa molta estona que la patuleia del Gol Nord ha deixat de vomitar impropèris.

L'inconcebible és que Bernal Crespi no hagi vist entrar la pilota des de la seva localitat ni comparteixi l'alegria col·lectiva que posa el colofó brillant a la jornada festiva.

L'explicació és que uns deu minuts abans la megafonia ha requerit la presència a l'aparcament de tribuna del propietari del vehicle matrícula 8419 BCK, a fi de retirar-lo d'on l'havia deixat. Bernal Crespi, distret, tan sols ha captat l'últim número de la placa, el nou, i les tres lletres que casualment, ha pensat, coincidien amb les del seu cotxe.

Però quan a continuació la veu de Manel Vic ha repetit la requisitòria, aquesta vegada captada amb tota claredat, de sobte ha tingut la sensació estranya de cables mentals

encreuats. Sense marge d'error, la matrícula 8419 BCK corresponia al seu Volvo S60 gris metal·litzat. Per tant ell era la persona que havia d'acudir al pàrquing.

Ha saltat de la butaca com si una molla el catapultés. Mussitant disculpes ha sortit de la fila amb els nervis de punta. El curiós és que en el trajecte fins a la zona d'estacionament no se li ha acudit de fer-se la pregunta més lògica: la raó per la qual li reclamaven que moguéssim el cotxe de la seva plaça fixa, en concret la 569, la mateixa des que s'havia abonat a la localitat. L'enfilava sempre de dret, guiat per la rutina.

Què ha fet malament, aquesta tarda?

La nau plena de cotxes tufeja a petroli. Es fica la mà a la butxaca dreta de l'abric buscant la clau. No palpa el clauer. No és en aquella butxaca ni en cap altra de l'americana i els pantalons.

S'atura en sec entremig de dos vehicles. Ha perdut la clau. És el seu primer pensament terrorífic però fugaç.

En el mateix moment recorda que aquesta tarda ha vingut a l'estadi caminant.

L'estupor el balda de dalt a baix.

Ha dinat amb Laura i la seva filla, Duna, en un restaurant de Valldoreix. Els diumenges Duna no té cangur, però de vegades Laura la porta amb els seus pares. Avui eren de cap de setmana a Solsona. Així que a la tornada ha deixat Laura i la nena al carrer de Raset on viuen. Ell ha seguit fins a casa seva i ha tancat el cotxe al garatge. Després, estès al sofà, ha dormit cosa d'una hora amb els auriculars posats escoltant Keith Jarrett. S'ha despertat somnolent, amb el cos mig entregirat, i ha decidit que li venia de gust desentumir les cames i que la frescor de la tarda li esbandís les teranyines del cap. I això és el que ha fet, caminar a bon pas del passeig de Sant Joan Bosco a l'avinguda de Joan XXIII, una distància raonable.

El Volvo de matrícula 8419 BCK ni tan sols ha entrat a l'aparcament. De manera que l'avís de retirar-lo ha d'haver estat un error colossal. Algú, però, ha donat l'ordre d'emetre el comunicat i no hi ha dubte que les dades identificaven el seu cotxe i cap altre. No obstant això, l'espai que té reservat és, en efecte, buit. I en el sùmmum de la irracionalitat, quan hi arriba no troba esperant-lo cap representant del club que li aclareixi el malentès i s'excusi.

Just llavors esclata el clamor pel tercer gol. D'allí sota estant sembla que els fonaments de l'estadi sondrollin. Com si d'un moment a l'altre s'anés a ensorrar al seu damunt per culpa d'un triomf esportiu que fa la felicitat de tanta gent. No la seva, però. Almenys no en aquesta circumstància. Se sent al marge de l'exaltació general, com un home perdut en una ciutat estranya que té necessitat de reivindicar el seu lloc a la terra.

El més convenient seria que per tal d'aclarir les coses i treure's el pes de sobre, s'arribés al departament de megafonia situat, segons li fa l'efecte, a la zona alta de la tribuna. Li fa mandra haver d'escenificar la seva queixa procurant no desmesurar-la en relació amb el fet, al capdavant banal, que la motiva. Ben mirat, no té més transcendència que el sobresalt i la impressió desagradable d'haver estat víctima d'una confusió. O tal vegada d'una arbitrarietat.

Queden poc menys de trenta minuts de partit, però de cop i volta ha perdut l'interès i no li passa pel cap de tornar al seient. Surt directament del garatge per la porta vuit. Emboca el tram inferior de l'avinguda de Joan XXIII ben il·luminada gràcies al resplendor que aureola l'estadi i el seu perímetre. Deixa a la dreta l'hotel Princesa Sofia i segueix pel bulevard esquerre de la Diagonal, sota la volta dels arbres que configuren un túnel de llums esblaimades. Són quarts de nou tocats del vespre. Es veuen pocs viants, però el trànsit de la calçada central és intens. Alguns

ciclistes van i vénen pel carril bici. Camina abstret i sense cap pressa d'arribar a casa. Puja per Numància fins a la plaça de Prat de la Riba. La terrassa del seu dúplex dóna al jardins ara deserts de Joan Vinyoli.

Bernal Crespi recordarà sovint amb incredulitat i una esgarrifança les seqüències detallades d'aquest capvespre del diumenge onze de gener de 2004, incloent-hi l'itinerari habitual que ha recorregut d'esma des del camp fins a casa sense tenir consciència plena del que veia, amb el cap encara donant voltes a l'absurd que el cosia a preguntes ja sense possibilitat de resposta.

És a mig sopar que rep la trucada de Duna. La filla de Laura i el seu marit, mort d'un infart cerebral fulminant, encara no ha fet els sis anys. És una criatura eixerida, simpàtica i afectuosa, que des del principi l'ha acceptat encantada. Els seus pares l'havien acostumada des de molt menuda a parlar amb claredat i precisió. Per exemple, remarca la dicció de la doble ela per evitar de caure en el vici tan estès del ieisme. També identifica les estrelles amb els seus noms. A Duna les paraules li vénen de pressa, sense gaire esforç aparent.

Doncs bé, ara la veu de la nena li sona fosca, entretallada, remota, com si emergís de ben endins d'una gola deformada per vibracions metàl·liques que la projecten en una mena de rum-rum grotesc. A còpia de posar-hi molta atenció intueix que li explica alguna cosa sobre la pel·lícula que ha vist aquesta tarda. Se li talla la poca gana que tenia. Beu un glop llarg de vi. Per fortuna la nena es cansa aviat de xerrotejar per telèfon en obtenir només monosíl·labs i traspassa l'aparell a Laura.

«Hola. Què tal el partit? Almenys hem guanyat, que ja era hora, no?» El tranquil·litza de cop la normalitat amb què entén Laura. Respon amb una alegria gairebé excessiva. Dubta abans de confiar-li que s'ha perdut el tercer gol

i no ha vist acabar el partit per culpa de l'incident estúpid. Laura reacciona amb un «I ara, quina cosa més rara. De tota manera jo no me n'hauria anat sense demanar una explicació. Ni que fos per satisfer la curiositat». Admet que potser té raó, però òbviament ja ha fet tard.

«Com ets!», riu Laura, i canvia de tema. Afluixa la veu que es fa més sensual, més dolça. Confessa que hauria volgut que passessin junts aquesta tarda, encara que només fos una estona ben aprofitada. «Ja saps què vull dir. Me'n moria de ganes i encara les tinc. Imagino que de poder triar, el futbol no hauria estat un obstacle..., oi que no?» Tot i que és probable que Duna se n'hagi anat al llit i no pugui escoltar-la, Laura té per costum no parlar mai obertament de sexe per telèfon.

Bernal pensa que tot el contrari de Magnòlia, l'amant telefònica que no posa límits a la seva lascívia i ha propulsat la imaginació restrenyida d'ell cap a uns territoris d'alliberament eròtic que Laura es veta a si mateixa. El sexe que practica amb Laura, sincer i afectiu, és al cap i a la fi insatisfactori en la mesura que el duu a reprimir-se per por que en algun moment perdi el control, els seus instints més obscurs es desboquin i pugui ferir-la descobrir de què és ell capaç un cop deixat anar el fre. No han abordat mai el tema amb franquesa absoluta. Bernal no se'n sent capaç, li falta confiança i tal vegada vanitat; ara com ara tracta de salvaguardar la relació de més durada de la seva vida i que més li importa.

Sens dubte que hauria renunciat de bona gana al partit d'haver estat ella disponible. No hi ha color. En aquest moment l'excita sentir-la a l'altre extrem de la línia, tan pròxima i alhora inaccessible. Si almenys Laura pogués venir o ell anar a casa seva sense pensar-s'ho dues vegades. «Estàs molt malament, amor?» «Com un llop en zel.» A Laura li agrada escoltar-ho, que la trobi a faltar, però

hauran de tenir paciència. Demà serà tot el dia a Madrid. El dimarts podrien sopar, si li va bé. Se li farà llarga l'espera?

Bernal tanca els ulls. Recolza el clatell al respatller de la butaca mentre engreixa la libido especulant sobre les bondats del menú que l'espera dimarts. Rememora les olors corporals de Laura, d'una textura complexa que no sap traduir en paraules. Laura, satisfeta de la tensió que ha originat, es replega: ha de llevar-se d'hora per agafar un dels primers ponts aeris. Li envia un petó «recargolat». Ell correspon amb un altre bes sense destinació concreta. Laura amolla una rialleta mordaç. Després pengen.

Bernal tracta de recuperar la calma posant-se el DVD de *Matar un ruiseñor*, que sempre el conforta. Ha tirat a les escombraries la meitat de l'entrepà de truita. S'ha fet un cafè fort. A continuació s'instal·la davant la gran pantalla que ha fet baixar automàticament del sostre; atenua els llums, com si estigués en una sala real de cine. La història de l'advocat vidu al sud racista dels Estats Units que encarrila l'educació dels seus fills, nena i nen, en els valors morals de la igualtat i la justícia, aconsegueix distreure'l del malestar ocasionat per la comunicació fallida amb Duna.

No té idea de què ha passat. Com si de sobte Duna li parlés en llengua tàmil i la seva ment, agafada de sorpresa, s'hagués negat a processar el sentit dels fonemes que li arribaven. Una oclusió del tot estranya, inquietant. Per un moment ha cregut la bestiesa que potser Duna no era Duna o que, per extensió, ell no era ell. Quan Laura s'ha posat al telèfon estava espantat. El temor venia de la sospita que visqués el primer símptoma d'una greu disfunció cerebral.

Es fica al llit pels volts de quarts d'una amb la novel·la de Donna Leon *Mort a la Fenice*. És la tercera que llegeix

de l'afable comissari Brunetti, un personatge que li cau força bé perquè aplica a les seves indagacions la lògica elemental amb què la gent corrent intenta resoldre els enigmes de la vida.

Al cap d'uns vint minuts de lectura tanca el llum i s'adorm de seguida acotxat per la claror tènue que filtra la cortina. No li agrada dissoldre's en la foscor massiva.

Cap al final de la nit té un somni que li queda gravat a la consciència. En algun indret dels afores de Venècia, un automòbil negre gira una cantonada i avança a poc a poc pel carrer. Ell alça el braç i el cotxe s'atura i aparca. En baixa el comissari Brunetti, se saluden amb gens d'efusió i entren plegats en una sala amb un gran rellotge octogonal en una de les parets, que podria ser el vestíbul solitari d'una estació ferroviària de províncies. Brunetti es posa a tirar els dards contra una diana penjada a la mateixa paret del rellotge. Es concentra en la punteria i a cada tirada s'acosta més al petit cercle central. Ell és al costat seu i mou els llavis, gesticula excitat. El policia es mostra indiferent, com si Bernal fos invisible i restés mut. Mentrestant una veu amplificada no para d'emetre consignes que per algun motiu li causen pànic. El pànic l'empeny a desplaçar-se cap a la dreta, de manera que es col·loca en la trajectòria de la sageta enviada pel comissari Brunetti...

La virtut de Bernal Crespi és que mai no demostra anar amb presses. No en tenia als catorze anys, ni als vint-i-tres, ni ara, als quaranta-quatre. Tot i que és ple d'impaciència, viu amb lentitud. Cada jornada ha d'enllestir cent o mil coses des que entra al despatx pels volts de les vuit del matí fins que, de vegades, en surt dotze hores després. No li dóna importància. Acata amb naturalitat les regles del joc que ha triat jugar.